

Morfium 88

(další s nesčetných příhod Inspektora Kobronda a jeho auta Praga RN)

„Toho dne jsem vymýtal ještě v několika domácnostech a ještě jsem jich měl hezkou řídkou před sebou. Když jsem však vešel do bytu Paní Vorvaňové, kolena se mi roztřásla a já věděl, že zde bude potřeba exorcistů více. Vyběhl jsem a několikrát se pokřížoval. V telefonní budce jsem zadal vatikánskou cifru /tj. číslo, díky kterému mohou všichni služebníci Vatikánu volat zdarma a jejich hovory jsou chráněny tou nejpřesnější ochranou proti odposlechům, díky kanadským serverům, na kterých přenos probíhá/. Chvilku jsem váhal, jestli Graubnera a nebo Důku nakonec však vyhrál Důka, který obratem poslal do bytu paní Vorvaňové hned 5 vymítačů. Chvilí čekání na své bratry jsem si ukrátil exorcí knihovny, která stála v obývacím pokoji panelového domu, který spíše připomínal čajovnu, či podobné semeníště hříchu. Knihovna byla nabita zlem a knihy se občas sami povytahovaly z regálů a natahovaly ke mně své strany.

Literatura to musela být zlá, od ďábla samotného nejspíš. V žádné z těch knih plných pouček o věčném zdraví, kartařině, šarlatánství a podobném rouhání nebylo nikde uvedeno z jakého zdroje je čerpáno a ani název společnosti, která by jejich zveřejnění světila. Musely to být knihy ze samého pekla. Paní Vorvaňová nechápavě mžourala přes brýle a plačtivě moje výroky o démonech komentovala: >>**Mě ale ty knihy pomáhaly.**<<

Pomáhaly leda do pekla a věčného zatracení! Mezitím už dorazili moji kolegové. Páter Kodet rozřehnul troubu, ve které při hlasitém odříkávání >>**Odpust' nám, pane, naše hříchy**<< páčil tarotové karty, které se zde povalovaly skoro po všech policích. Páter Amonth zatím zjistil, že kuchyň jaksí zapáchá a přetéká cibulí, jeho tušení bylo potvrzeno kabalistickou kuchařkou, kterou našel vystavenou vedle afirmačních obrázků.

Zbývající tři exorcisté, které jsem neznal, pochodovali bytem a hlasitě vymýtal, jeden v rukou třímal kadidelnici, druhý turínské plátno a třetí Písmo Sváté. Když poslední zbytky ohavných knih, zlovolných karet a hříchuplných předmětů pohltil plamen, ze kterého tyto nesmyslnosti vzešly, shromáždili jsme se znovu v obývacím pokoji a přikázali paní Vorvaňové, aby si sedla na židli uprostřed kruhu, potom jsme na ní položili ruce a páter Kodet počal exorci: >>**Ve jménu Ježíše Krista nyní rozvazují každou psychickou zátěž a každé démonické pouto k duchu spiritismu a dušológie**<< Paní Vorvaňová sebou zacloumala ze strany na stranu a páter Amonth vytušil, že zlí démoni se začínají drát z pod kůže postarší dámy. Mimoslovně nás upozornil a my začali zběsile vykřikovat jména svatých a orodovat za rozvázání. Paní se hrozně klepala a už už to vypadalo, že v jejím těle sídlí rozzuřený had, jež zakusuje své jeduplné tesáky do stěn dutiny břišní. Najednou to ustalo a z paní vylétla první duše. Páter Kodet ihned šáhl do sutany a vyndal černý pytel, do kterého duši obratně polopil. Přiložil pak pytel blíže k paní Vorvaňové a bylo slyšet, jak duše vylitávají z těla paní Vorvaňové. Byla to stará kartářka a ukradla za svůj život tisíce duší.

Po této namáhavé exorci nám jakoby vyměněná paní uvařila kafe a s láskou jsme přečetli několik kapitol z písma. Rozloučili jsme se a páter Kodet se ještě otočil a rukou naznačil pohrození a pronesl: >>**A zkus se ještě jednou na ty ďáblový obrázky podívat a už se pekle nevyhneš.**<<

Tak tedy proběhla ta velká exorce."

„Dohovořil Páter Connor a nyní krásná melodie písně Sedm Dostavníků od Waldemara Matušky. Radio Morfium 88, u mikrofonu Chrudoš Neprokrvený.“

„*Plání se blíží sedm dostavníků, tu-du-du-du-du, stačí jen mávnout a jeden zastaví, tu-du-du-du-du, svezte mě dál za pár dobřejch slov a díků, tu-du-du-du-du, ten kočí, co má modrý oči laskavý. Heja heja hou, dlouhá bude cesta, dlouhá jako píseň, co mě napadá, heja heja*

hou, sám když někdy stojím, sám proti slunci, který právě zapadá...." Kobrondo líně ztišil rádio a pozoroval dvojici důstojníků, která teď mířila k jeho vozu.

Nouze v plné parádě nastupuje na scénu

(tedy již 7.pokračování geniálního příběhu o ještě geniálnější kapele Nouze)

Van Damme se opětovně zjevil v oblasti nástupiště metra na Smíchovském nádraží. Setkání Zahuleného a Startky bylo tentokrát ještě výrazněji naplněno pro svět takřka neznámou energií. Tato energie ohromila mnoho lidí, dokonce někteří z nich počali svůj majetek odevzdávat lidem nuzného typu. Začali si uvědomovat, jak strašný život vedou. Jak hrůzně jsou závislí na mamonu. Podle výpovědi některých přítomných občanů se jednalo o záchvěv nové etapy, další stupeň evoluce. Byl to ovšem jen počátek čehosi, co se má naplnit až za pár let. Nouze se však již v této době začala přibližovat poznání. Byli tu první tendence ukázat lidem směr.

Poté, co opět zanechali Zahuleného věci u Startkovo rodičů, vydali se konečně do Motoráje, místa konání. Cestou si již na své vyvolené hlavy nasadili plátěné čepičky. Samozřejmě předcházelo užití nemalého množství marihuany. Zahulenej později ještě užil jistou kouzelnou tabletu. Startka se spokojil jen příkrmováním různými alkoholickými nápoji a dalšími jointy. Ve chvíli kdy Nouzáci vstoupili do Motoráje, jakoby se zastavil čas. Kolem těchto dvou hrdinů totiž zářilo jakési neznámé světlo. Bylo to jen na okamžik, ale tento okamžik zůstal v hlavách přítomných navěky. Po tomto okamžiku začali na okolí, alespoň na nějaký čas, působit v celku normálně. I když pravda image Nouzáku se několika jedincům zdála ještě stále dosti nezvyklá.

Večer se počal pomalu ale jistě rozjíždět. Zahráli trash metalový Bajonet, death metalový Amok, plus ještě jedna kapela, na kterou si autor opět nemůže vzpomenout. Kapela Hirošima (neplést s velkolepou kapelou Hirošima band) odpadla a

tak se pomalu nachýlil čas pro Nouzi.

Bylo kolem půlnoci, když tu se na stěně za podiem objevila prorocká tvář Van Damma. Nouzáci v čepičkách se počali pomalu pohybovat po podiu. Startka měl kromě oné zelené čepičky ještě zmiňované oteplováky a triko s logem kapely. Zahulenej zvolil umírněnější model a vypadal jako by právě slezl z lešení. Měli vybrané nádherně veselé intro v podobě arnoštkovy diskotéky z filmu Kouř. Jelikož se ale cd s tímto intrem nechtělo u zvukaře načíst, muselo být provedeno záchranné opatření. Človiček zvaný Indián (později se stal paní Nouzákovou) vylezl na podium k mikrofonu a ono slavné intro pustil ze svého mobilního telefonu. Většinu přítomným již bylo jasné, že se nebude jednat o úplně standartní vystoupení tak, jak jsou zvyklí. Po doznění intra si členové apoštolské kapely sedli na židle, poházeli kolem pár prázdných lahví a počali vystoupení prvním mocným kouskem „Nouze se vzbouzí“. Na podiu a také pod ním se opět začala probouzet ona zvláštní energie. Nouzáci naplnění energií hráli jeden nesmrtný kousek za druhým. Mezi songy nezapomínali zvolávat památná slova: „To jsme my, ty vole, Nouze!“ Zhruba v polovině koncertu pohovořil Zahulenej o makrobiotice, psychedelii a změněných stavech vědění. Lidé v publiku byli jak u vytržení. Někteří byli pohoršení, jiní osvíceni. Dokonce se někteří odvážlivci pokusili i o tanec. Jako poctu kapele Excrements! zahráli jejich Manifest primitivismu a jako hosty na zpěv pozvali přímo Bizzarra z oné kapely a Ludvu, kterýžto též na tento song hostoval i přímo u Excrements!.

Po konci vystoupení se Nouzáci stali významnými osobnostmi a nabídka na další koncert na sebe nenechala dlouho čekat. První koncert každopádně rozpoutal něco, co se již nedalo zastavit. A lidé to věděli.

Tímto končí další část tohoto příběhu, kam dál kroky Nouze zamířily, se dozvíte v příštím líčení. Mohu jen prozradit, že i samotné slovo „nouze“ se po tomto večeru stalo daleko užívanější, především u mladých lidí, každopádně časem i starší budou poučeni.

Tomash Rogowski